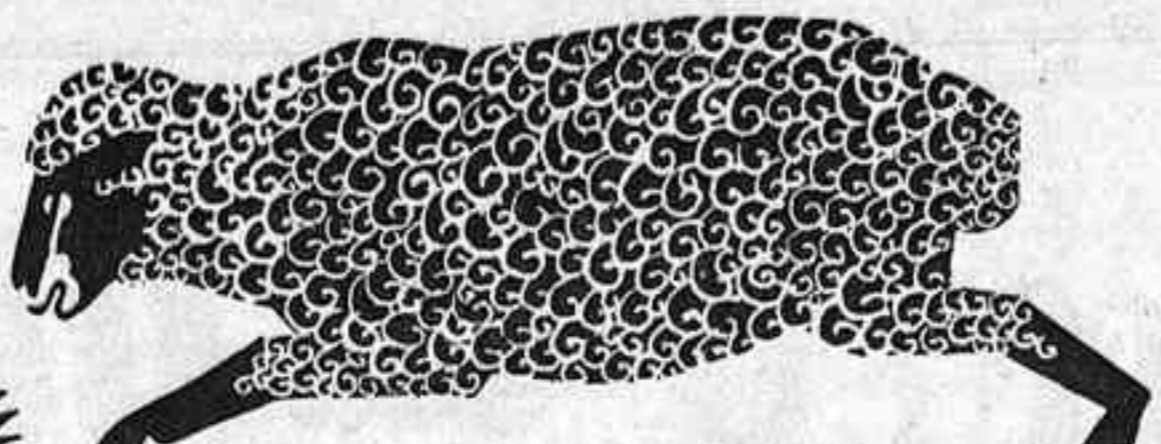

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara és qüestió de veure si després de la votació del diumenge, també se'ls alegraran "las pajarillas"

Any I - Núm. 7

Barcelona, 4 d'agost de 1931

Preu: 15 cèntims

300 ANYS DESPRES

— Me parece, amigo Sánchez, que se nos ha acabado el bróculi

Els germanets de Castella

En el nostre país hem disfrutat una espècie de castellà molt bo; aquell castellà que sempre ha comptat el preu de les cotilles de la seva senyora per peces de cinc cèntims o gossos menudes com en diuen ells; és el castellà que fuma tabac canari proporcionat per un cosí germà sargent i que va a veure tots els drames de Linares Rivas. És aquell castellà tant excel·lent que durant la Dictadura duia colls de celuloide, i menjava polvorones en els menjadors dels prostíbuls a l'hora que la mestressa passava el compte; abans de la Dictadura es passejava per les Rambles i donava una fària al policia que s'havia distingit més a donar cops de sabre a la nostra esquena quan cridàvem Visca Catalunya. Les filles d'aquest castellà anaven un cop a l'any a la plaça de toros per veure un picador amic d'un oncle que els havien recomanat molt. De vegades aquestes filles anaven a una corrida nocturna a veure en Llapissera o la colla de l'Empastre junt amb el pare; el pare és el castellà al qual ens referim, i que per aquesta solemnitat es treia el coll i es penjava una rosquilla als bigotis.

Aquest castellà tan i tan bo, fatalment estava col·locat a Hisenda o al Govern Civil, i tenia una mena d'orgull incomensurable d'afirmar que en vint anys de viure a Barcelona no havia pogut aprendre ni mitja paraula d'aquesta cochina jerga que hablan los catalanes. Si el trobàveu al tren amb un mocador posat al coll i ventant-se el nas amb un vano que sempre hi havia un torero pintat, i qui diu un torero diu el retrat de la Infanta Isabel disfressada de Virgen de las Angustias, aquest castellà començava a llançar-vos uns grans xiulets protestataris perquè vosaltres parlàveu en català; la molèstia era tan terrible per al pobre home, que a l'últim manifestava el seu desacord llançant una escopinada com una casa. Aquest castellà irreductible, autèntic representant de l'home que du samarreta grapinyada com les famoses ametlles d'Alcalá, ara està passant un mal moment.

En els temps, per ell gloriósos, trobava protecció a tot arreu, qualsevol guixeta oficial li obria els braços o el que fos, com la més humil de les carneres. En contemplar la bandera dels estancos i els cigrons de les casernes se li alegraban las pajarillas com al senyor Ortega Gasset escoltant el discurs del senyor Companys. Era un home feliç veient que qualsevol guarda de la presó o qualsevol policia sòrdid se'ns podia menjar las pajarillas nostres amb una perfecta impunitat.

Ara aquest castellà les passa magres, va cua arrutllat com els conills de gàbia, i s'arraraba a les parets com el perdigu que té por de rebre.

Aquest castellà, com que amb vint i amb quaranta anys, de viure a Catalunya no s'ha adonat de res, es pensa que nos-

altres som uns caníbals i que ens el menjarem cru.

I és per això que el primer que ha fet és treure de casa seva totes les panderetes, tots els sofàs fets amb banyes de toro, tots els retrats del Padre Nozaleda i de tots els padres, i unes fotografies que acostumen a tenir aquests castellans i que representen a Don Pedro Calderón de la Barca prenent xocolata després d'haver servit la primera comunió a les nenes d'un hospici. Després de lliurar-se de tota la impediment comprometedora, s'ha proveït de barretines per tots els nens i d'un fiaboli amb la Mare de Déu de Montserrat perquè la senyora es distingui, té totes les samarretes a la misèria de tant beure en porró, a les parets del seu pis només veureu Blocs Manelici i fotografies d'en Macià. Ha guarnit un prestatge amb capses de tabac velles, i al llom hi ha enganxat uns papiers que diuen: *Obras de Mosán Cinto*. Ha fet tot això l'excellent castellà esportuista. Als primers dies de la República el trobàveu a tot arreu, vestit de policia, de capellà, de *mono sabio*, d'andador de confraria o de milionari deixat, i us repetia sempre la mateixa frase: *Quiere decir usted que ahora no nos echarán*.

Veient que aquest truc és vell, ara ha inventat coses més subtils i delicades; la societat d'aquest castellà s'estaciona cada dia a la Plaça de Sant Jaume en número de sis o set individus, i quan passa en Macià, diuen en català de comèdia valenciana: *Visca el president castis*. Els consellers de la Mancomunitat reben cada dia, paquets de mantegulla de *Soria* i de massapà de *Toledo* amb unes lletres que diuen: *sigueu bons amb els vostres germanets castellans*. Molts d'ells, fan anar a doxo la paraula *germà* i algun fins s'ha deixat créixer els cabells com, en Ventura Gassol.

Si sou en un café o en un restaurant amb amics i un d'aquests castellans seu a la vora vostra, tota l'estonà us engega mirades de mel, com si s'interessés i volgués ficar cullerada en la vostra conversa, i quan s'aixeca de taula si no ha aconseguit dir-vos que ell també va votar la candidatura d'esquerra, us deixa anar amb una fonètica completament digna de Don Diego Hurtado de Mendoza, un «bon profit» carregat de sucre, i us posa a la mà, amb una gran timidesa, mitja dotzena d'escuradents, per si us fan falta, perquè l'escuradents és l'única arma ofensiva que utilitza aquest castellà tan i tan bo i que nosaltres, naturalment, no estem disposats a deixar-nos-els escapar.

Notes de societat:

Diumenge, 350.000 senyoretetes varen donar el "sí".

¿Qui ha d'ésser el futur President de la Generalitat?

En Tralbal tampoc vol ser-ne

EL BE NEGRE té un gran pruriti que els seus lectors vagin més ben informats que els de cap altre setmanari o diari. Per això sempre mira, no solament de recollir l'actualitat, sinó de preveure-la. De manera que, ara que ja s'ha votat l'Estatut, EL BE ja fa una enquesta sobre els possibles futurs Presidents de la Generalitat. Per orientar-nos hem anat, de primer antuvi, a veure el senyor J. A. Tralbal, que ho sap tot, perquè es fica pertot arreu. I, en preguntar-li qui creia que seria President, amb gran sorpresa nostra, ens ha respost.

—Jo no ho acceptaré de cap de les maneres.

—Ah! però us ho ha proposat algú, amic Tralbal?

—No cal que ningú em proposi res. Bastava que m'ho proposés jo. Però, finalment, he decidit no fer cas de cap de les meves proposicions. Sóc una persona formal, i no me les podia prendre d'una manera seriosa. A més, vull separar-me de la política per a poder-me lliurar amb més d'entusiasme a la tasca de «Metge Psicòleg» de la Junta de Protecció a la Infància, que és un acudit que vaig tenir i que em produeix 300 pessetes mensuals sense gens de feina; a més, sóc sub-inspector d'Higiene, una altra ganga, i tot just comencem: en fi, que no puc prendre'm seriosament la meua proposició d'ésser President de la Generalitat.

Ens quedem palplantats i en Tralbal guilla. L'escena és a la Rambla de Canaletes, davant de «la Rambla de Catalunya».

Després «enquestem» els següents senyors:

BARO DE VIVER

—Senyor Baró...
—Digui'm senyor Rumeu: si em diu Baró hi ha massa exposició...

—¿Qui creu que ha d'ésser President de la Generalitat, després de les Constituents catalanes?

—Hi ha una persona magnífica i molt indicada: Francesc Macià; però... però jo trobo que potser n'és massa, de sant i de pur; Catalunya necessita, no li diré una persona tan monàrquica com en Ventosa i Calvell, però sí, un republicà de tota la vida, però diplomàtic, com ara jo.

—Entesos, senyor Rumeu.

ENRIC MAYNES I GASPAR

Li expliquem l'objectiu de l'enquesta i, amable com de costum, es presta a respondre-hi.

—Oh, la venerable figura de l'Avi Macià! ¿Qui podria trobar-ne una de millor? Cal ésser molt perspicaç per trobar-ne una. Però jo ja l'he trobada: el meu germà. Tota la dèria de la meua vida ha estat de col·locar germans, i així tot queda en família. Em faria molta il·lusió poder situar tan amunt un germanet com el meu que ja té provat que val totes les pessetes.

BOFILL I MATES

Don Jaume és tan amable d'estroncar una conversa molt tirada que sosté amb tres capellans més (hem dit més?... perdoueu!), sobre caceres, defensant el procediment dels perdigons (no confondre'l amb aquei-

«timo») contra la fura preconitzada pel rector d'Arbúcies.

—El meu pensament? Us parlaré amb una planera sinceritat, que no exclourà, però, les circumvolucions i evolucions llícites d'una prudentíssima munita a la manera jesuítica, però bé que sense aquell notabilísim enfarrec que oprimeix sovint a graciament les meves oracions polítiques, les quals, a desgrat i a malgrat i a Malgrat i a Pineda i per tot Catalunya, sempre han propugnat amb l'ardència del llamp, però sense aquella indocta celeritat elèctrica, talment una líquida fluència de llum corpòria i practicable, per l'esdevenidor vigorós i racial, on l'ètnica podrà compaginar-se amb la més selecta cerebralitat internacional o interestatal...

I no sentim res més, perquè caiem estabornits.

CASIMIR GIRALT

Ens despertem a casa el senyor Casimir Giralt. En fer la pregunta «On sóc?», sentim la veu d'en Giralt que ens fa:

—A casa meua i de vostè.
—Ens alicem d'un bot.

—Caratsus!
I afegim, més calmat:

—¿Qui li sembla que hauria d'ésser president de la Generalitat, un cop votat l'Estatut?

—Home, com a semblar-me, semblar-me, em sembla en Macià; però, parlem-ne: ¿per què em ve a preguntar aquestes coses? ¿és que veu alguna possibilitat de... de... ara no rigui... ¿s'ha llençat el meu nom?

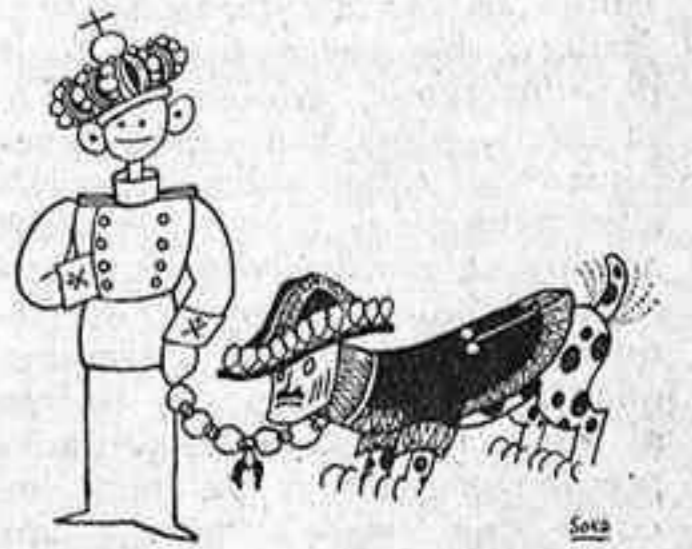
Nosaltres li responem que, en efecte, trobem que el nom del senyor Giralt és bo per llençar-lo.

—Dones, miri, entengui'm el sentit... hi hauria la gran revisió de contractes.

—Entesos, senyor Giralt, vol dir que fariem reformes radicals, oi?

—Jove, vostè hi toca.

EL NOU PRETENDENT

El Duc d'Alba funda una secta de 30 grans d'Espanya per ajudar al pretendent al tron, l'infant Joan.

(Dels diaris)

«Juanito y su perro»

Una meravellosa iniciativa cultural

EL BE NEGRE no té prou bels, i quatre potes són ben poc per a aplaudir com es mereix la iniciativa del senyor Companys i el «cavaliere» Joaquim Montaner d'adquirir per la suma de quatre milions de peles (una quantitat indigna d'una ciutat com Barcelona) la fàbrica Casarramona, i convertir-la de fàbrica de mantes, que qui sap si eren per ases, en fàbrica de cultura, és a dir: estudi de minyons i minyones.

Trobem molt estrany que, a propòsit d'això, entre part de l'opinió pública, corrin vents de Foronda (perdoni, senyor Montaner, volíem dir de Fronda), quan els dos companys, en Companys i en Montaner no es proposen sinó predicar unes modestes beceroles, i el saber mai no és car.

Algú rondina; però els senyors Companys i Montaner no cal que se n'amoïnin, que corre la veu que es mor per defensar-los el senyor Giralt.

Ara més que mai:

¿Visca en Pociello Forradellas!

ELS ÈXITS DEL "BE NEGRE"

Un tuti de Xiraus esguerrat

Si no us ho voleu creure a-neu a Madrid i pregunteu-ho. Gràcies a EL BE NEGRE s'ha evitat que el grup dels Xiraus Palaus que ocupen càrrecs públics, en comptes d'ésser format per tres persones, com les tres Gràcies, es compongués de quatre individus, com els quatre cavallers de l'Apocalipsi.

Perquè han de saber i entendre que, a part dels tres Xiraus Palaus visibles, existeix un Xirau Palau amagat, el qual només fa d'apotecari a Figueres. I els tres Xiraus Palaus restants no veuen l'hora de treure llur germà de l'obscuritat en què vivoteja, i així acabar de formar el quadro xiraupalauès, i anar aleshores definitivament a la xiraupalauització de Catalunya i d'Espanya i del món, mitjançant el xiraupalauitzament integral i acumulatiu dels càrrecs públics. En un mot: acomplir la primera etapa del pla quinquenal del Xiraupalauisme polític.

Una ocasió magnífica va presentar-se. S'havia de cobrir la vacant del govern civil de Girona: calia no perdre el temps. I aleshores els tres Xiraupalaus com un sol home van anar a trobar l'amic «Albertito» (o sigui en Quintana de León que és diputat perquè ha resultat parent d'un dels lleons del Xirau-palau del Congrés) i li van pregar a tres veus que, ja que el ministre de Governació l'ha-

via cridat a consulta, proposés com a governador al germà don Xirau, més ben dit, don Joan.

L'amic «Albertito» va dir que sí, i tot seguit es va posar el seu millor estil declamatori, aquell que duia a les festes a Girona, i, així guarnit, va dirigir-se al ministeri de la Governació. Casualment hi havia reunits, a més d'en Maura, l'Alcalá Zamora, en Nicolau i en Marcellí Domingo. Quintana de León va ésser introduït a llur presència.

—Albicias don Miguel!; le traigo un gobernador para Girona que se va usted a chupar los dados.

—¿Su nombre?

—Se trata de una persona muy prestigiosa en la provincia; de una familia conocida e importante: se llama Juan Xirau Palau.

Tot va ésser sentir aquest nom i cargolar-se de riure Maura i Alcalá Zamora.

—Hombre, hombre — va fer, a l'últim Miguel Maura—, ¿que quiere que salgamos todos en EL BE NEGRE?

En Quintana va quedar tallat; la seva proposició havia fet figa. El Xiraupalauisme sistemàtic acabava de sofrir una derrota.

Alcalá Zamora, en acabar el consell digué:

—Por lo visto esos Xiraus Palaus son una familia demasiado aprovechada.

Catalunya ha donat el Sí, o el somni d'una nit d'estiu

Les «pajarillas» del senyor Ortega Gasset

Madrid, 3.—Malgrat els dies transcorreguts, tot Madrid segueix profundament emocionat de resultes del discurs que va pronunciar al Parlament el senyor José Ortega Gasset.

La frase del senyor Ortega: «Escuchando ayer al señor Companys se me alegraron las pajarillas», ha estat diversament i profusament comentada.

Admetent que l'allusió del senyor Ortega no tenia precisament la intenció que l'Acadèmia espanyola li concedeix en primer terme, cal creure que al conegut filòsof se li van alegrar les pajarillas pel recuerdo d'un objecte agradable, que en la circumstància no pot ésser altre que el senyor Companys.

Correspondència

E. Juandó.—Molt bé. Envieu més coses. Tiruliu.—Baratet, baratet... Méndez Suárez.—Dijous vindrem a dinar a casa vostra. El Be menja poc, però bo.

amb el cor a la mà.

LA MALA PASTORA

En una de les taules encarregades de recollir signatures femenines per a l'Estatut, situada al Mercat de la Concepció, va presentar-s'hi una senyora que, ostensiblement, va firmar que NO.

Aquesta senyora es diu Pastora. De moment, no sabem que es digui res més. Quan en tinguem notícia, ho participarem als nostres lectors i, sobretot, a les nostres lectores, perquè li organitzin l'homenatge que el cas requereix.

GERMANS DE LA GRAN IBERIA

L'escena, a la botiga d'un comerciant del Nord d'Espanya d'aquells que, segons el que diu El Norte de Castilla encenen o deixen d'encendre un ciri a Sant Rojo Villanova.

Un viatjant català entra a oferir el seu article. —Para los viajantes catalanes—li diu el comerciant—sólo tenemos un minuto disponible.

—Un minut, diu?—contesta, ràpid, el viatjant—Jo, amb mig minut en tinc prou per engegar-lo a la fresca.

CANDOR

A Sant Hilari de Sacalm la colònia es distreu honestament anant al teatre. En un entreacte, una mare i filla passen l'estona menjant caramels. De sobte, la noia té una mena de sobressalt, i diu:

—Verdad, mamá, que si vieran los comunistas nos quitarían esos caramelos?

MÉS FORT QUE LA MORT MATEIXA

L'esperit de sacrifici d'en Companys ens donarà, encara, moltes sorpreses. Per exemple, el nostre home no ha renunciat, ni molt menys, a escalar abnegadament el ministeri d'Economia.

Es a propòsit d'això que el senyor Alcalá Zamora va dir-li darrerament:

—Desengáñese, Companys. Aunque Nicolau d'Oliver muriese, usted no sería ministro.

En vista del qual sembla que cada dia és més imprescindible la formació d'un govern francament d'esquerra.

COINCIDENCIA

La C. N. T. de Manresa va recomanar a darrera hora als seus adherents que no votessin l'Estatut.

Motius? Perquè a Manresa hi ha vint guardies civils.

La patriòtica decisió dels sindicalistes manresans ha produït el millor efecte entre una part dels fabricants d'aquella població, els quals, ells tampoc, no han votat l'Estatut.

I després encara es dirà que els obrers i els patrons no es posen mai d'acord!

SERA VERITAT?

Ens diuen que l'Ateneu de Madrid està a punt de dissoldre's. I no pas per pressions governatives.

Si la notícia es confirma, l'Ateneu madrileny tancarà les seves portes de resultes de que tots els seus socis són diputats. I és que—facin-se'n càrrec—, entre pagar quinze pesetes de quota, o bé cobrar-ne mil i tenir, a més, una casa millor a la seva disposició, la tria no és dubtosa.

UN CIVIL QUE FA POSAR EN GUARDIA

El Civil del Casal Català de Madrid ha parlat a Crònica en nom dels 14.000 catalans que diu que resideixen a la capital d'Espanya.

resa pogueren veure penjada a la façana del local del S. U. una picarra que deia: Se ruega a los compañeros que devuelvan los objetos.

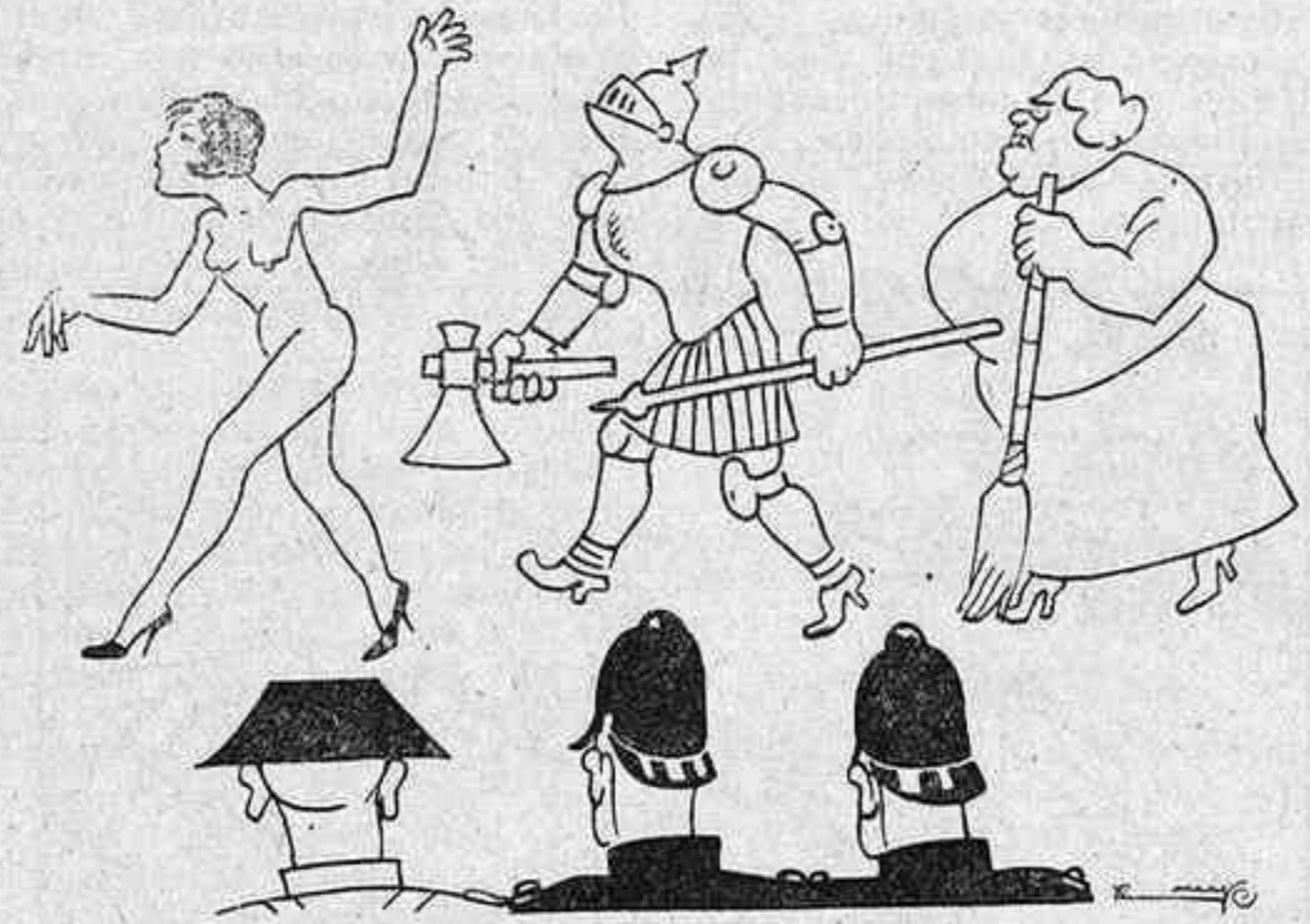
Sembla que aquests objects, en nombre superior a 500, foren repartits per amenitzar so-

—Veus aquell poble que hi ha allà, tan lluny? —No, no el veig. —Jo tampoc.

I, tal com era de preveure, el Civil s'ha declarat francament macianista. Els que durant la Dictadura el varen veure com a fervent admirador del Comte de Valllellano no s'han d'estranyar que ara es declari entusiasta partidari d'en Macià.

LES NOVES SENYORETES DE TELEFONS

La nudista previsora de que no li estripien el vestit. Miss Antiga Usaça a prova d'aldarull, i la sogra vulgar refractària a tota mena de coaccions.

un home fidel al seu deure, que és estar al costat dels que manen.

COSES DE L'INDALECIO En una de les votacions del Congrés, es dirigeix cap a la taula presidencial la minoria Al servicio de la República, formada pels s nyors Ortega Gasset, Marañón, etc.

MATISOS SINDICALS

Els que la setmana passada circulaven pel Passeig de Man-

El «Be» no té res a veure amb el B. O. C.

El nostre Be, que és tan persona, no pot menys de sentir-se molestat per la insistència amb que corre el rumor que ell és cosí germà del B. O. C.

El Be protesta amb tota la seva ànima d'aquest infundi que no pot haver sortit de les maquinacions tenebroses dels S. J. En una ciutat com Barcelona, on hi ha més d'un B. O. C. conegudíssim, no cal inventar-se parentius entre aquell B. O. C. i el Be.

Nosaltres apellem al testimoni del Senyor Cabré, que ens sembla indicadíssim en aquest cas, perquè digui i declari, si pot ésser d'una manera breu i deixant les llaunes de banda, com no pot ésser possible que puguin tenir res a veure un Be i un B. O. C.

En canvi tothom sap que hi ha un D. i. C. el qual, bé que porti el nom d'un quisso falder, en realitat es tracta d'un gat dels frares. O sigui que presenta característiques oposades a les del B. O. C. (Bloc Obrer Camperol).

L'Indalecio Prieto, des del banc blau, diu en veu prou alta perquè ho pugui sentir l'enviat especialíssim d'El Be NEGRE:

—Aquí viene la masa encefálica del Parlamento!

EL BON CACIC ES LLEVA DE MATI

A Sant Hipòlit de Voltregà, l'amo del poble és un subjecte que no bada.

Primerament, s'havia anomenat alcalde de la població; però, tot seguit, en adonar-se que l'agutzil tenia un dret diari:

—Com s'entén; l'agutzil guanya més que jo; dones, a fer-me agutzil.

I, dit i fet: ordena al secretari, que en ús de les seves facultats com alcalde, que el nomeni agutzil.

I l'alcalde, ara en fa un súbdit qualsevol de l'agutzil.

TANGOS I MANIFESTOS

Fals, completament fals que sigui el nostre «leader», don Ramon Pociello Forradellas, l'autor d'allò dels «Hijos de Iberia» que homenatgen a Francesc Macià.

Precisament el nostre cap polític està enfeinadíssim escrivint la lletra d'un tango titulat: «Alégame las pajarillas», que després serà musicat pel mestre Griñote de Lamón.

UN ALTRE ARQUEBISBE VOLADOR

Els reverends padres del convent de Bell-lloc no tenen un clau per anar a plaça. Ahir sembla que van haver de menjar vint-i-quatre ciris de l'altar del Sagrament i una mica de pixu-palu que els varen prestar unes devotes. La causa d'aquestes desgràcies no és altra cosa que l'enveja del Cardenal Segura, perquè, una mica vexat pels èxits aviatoris del Cardenal Vidal Barraquer, ha decidit fer-li la pols, i s'ha aixecat amb la bomba.

TANTS CAPS, TANTS POCS BARRETS

Per part dels clients de la barreteria Lluch, de la Rambla de Canaletes, ha estat molt ben vista la decisió de l'amo d'aquest establiment, que féu arrencar els cartells de propaganda de l'Estatut que hi havia clavats a la façana del seu establiment.

En vista de l'èxit obtingut, el senyor Lluch es proposa abandonar el comerç de barrets per a dedicar-se íntegrament, d'aquí endavant, al noble ofici arrencacartellaire.

No cal dir que amb la feina que se li gira, el senyor Lluch difícilment podrà atendre, d'aquí endavant, el negoci barretaire, cosa que facilitarà, sens dubte, les bones disposicions dels clients de la casa els quals es proposaven, plens d'atencions per al senyor Lluch, no molestar-lo més d'aquí endavant provant-se barrets, triant-los i altres moixigangues per l'estil, completament impròpies de la veritable vocació del senyor Lluch, que d'una manera tan brillant s'acaba de revelar.

I UN BE!

En l'entusiasme d'aquests dies a favor de l'Estatut varem tenir el gust de veure el famós Josep Pijoan, amb mitja dotzena d'indis del Canadà, dalt d'un carro de la neteja pública, que repartia a les criatures unes ampolletes de propaganda de l'«aixarop Macià».

També sembla que Eugeni d'Ors (Xenius) recollia firmes per a l'Estatut, entre les «Hermanitas de los pobres» i «las Siervas de San José». Sembla que «las Siervas» el varen conèixer i no varen firmar pensant-se que es tractava d'un timo.

Sembla que don Miguel de Unamuno ha regalat un sac de bellotas al nostre admirat Josep Pla, per un article sense firma publicat a El Sol, que tenim el gust de comentar en aquestes planes.

També es diu que a l'Administració d'El Sol només li han donat a Josep Pla dotze pessetes i mitja pel citat article. Ho trobem baratet.

Se'n assegura que don Adolfo Marsillach va substituir el «Sí» de la candidatura de l'Estatut, per aquesta frase: No sé, por si acaso, en fin, quizá, veremos...

No és veritat que aquell capellà que varen trobar a dos quarts de tres de la tarda en un col·legi electoral del carrer d'Arrepentides, i que va votar l'Estatut amb el nom de Mossèn Sebastià Xirau Palau, fos el cardenal Segura, com han assegurat tots els diaris. Es tractava simplement d'un repartidor d'EL BE NEGRE que estava d'ullera.

El doctor Aiguader i Miró pensa deixar l'alcaldia.

El comandant Franco, aprofitant l'avinentsa de venir a Barcelona amb l'exclusiu objecte de menjar una paella amb uns quants amics, ha firmat en aquell tinglado de la Rambla i ha dit quatre niñerías a la ràdio comparant Montserrat amb Covadonga i el capità Sediles amb el Cristo de Limpias.

En Companys està preocupadíssim amb «las pajarillas» de l'Ortega Gasset. No hi ha ningú que li tregui del cap la idea que això de «las pajarillas» vol dir una gran indecència. El doctor Marañón l'ha visitat per a calmar-lo, i ha dit als amics que si la mania no li passa, haurà de fer una temporadeta de dejuni de Constituents.

Una gitana ha predit a en Companys que no seria mai ministre. En Companys s'ha tranquil·litzat, però, perquè sembla que la tal gitana era don Niceto Alcalá Zamora, molt ben disfressat.

En Domènec de Bellmunt ha menjat pollastre.

L'Estatut! L'Estatut! L'Unamuno ja ha rebut.

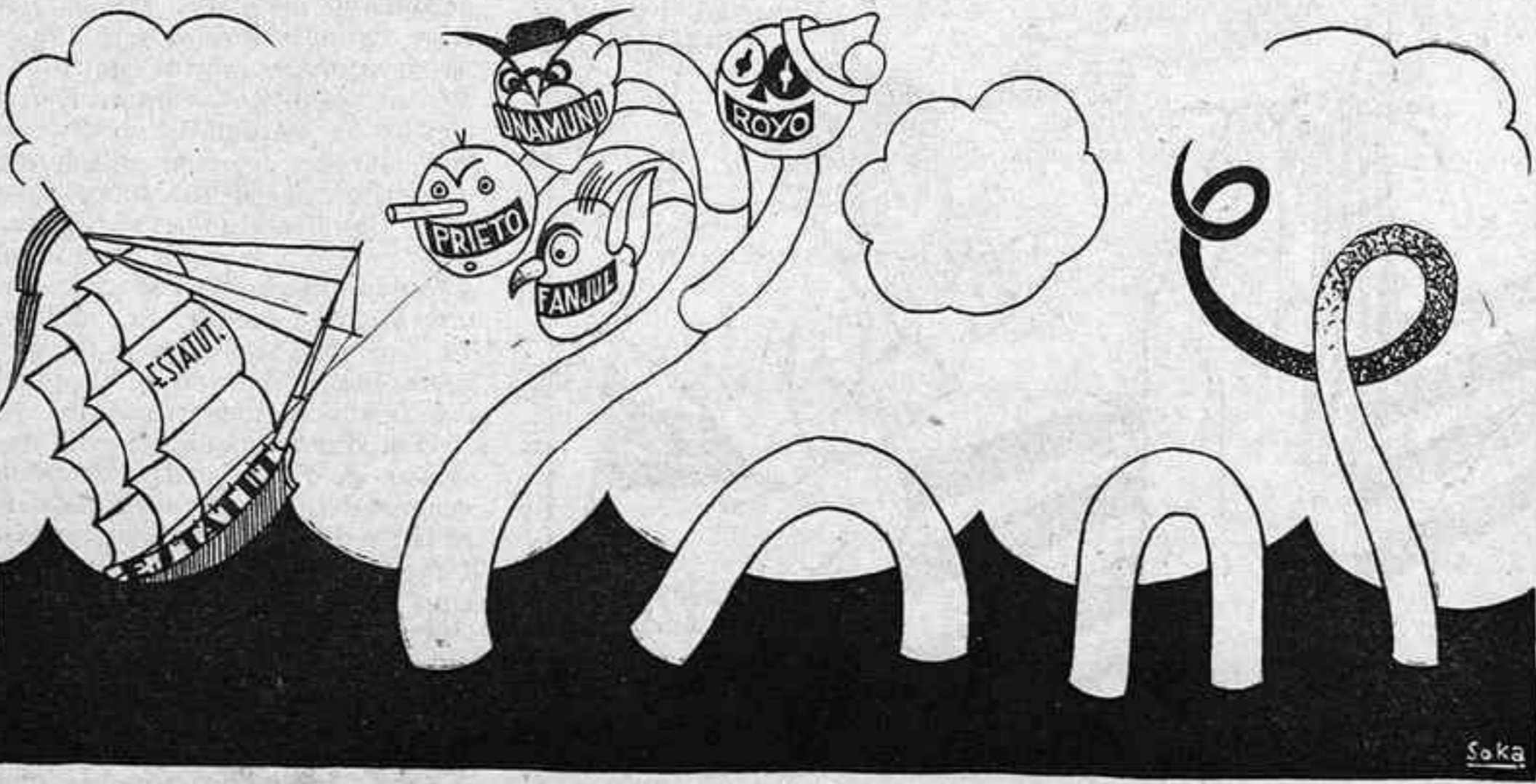
LA BORSA LAVIDA

Table with 2 columns: Company name and value. Includes Companys i Companya (12'5), Lluhins, Llumins (195), Llobins (195), Lliguetes (51'3756), Taxier & Watxer (0'08), Sampere, Sampau i Sampiu, S. A. (6'5), Lligasses (29'2), Companyia de Gasset (pobre 1) (0'7), Companyia de Gasset 2) (200).

Companys i Co., flux, molt flux. En Pich s'ha desfet de tota la paperassa i l'ha donada al seu agent Aguilari, el qual n'ha fet allò que sol fer de les seves quilles, un cop escrites. Lluhins pugui; Lliguetes, aguanten; Lligasses, es mantenen i fan la viu-viu. Taxier & Watxer no és un paper seriós. Sampere, Sampau i Sampiu, corren veus que se n'aniran al cel d'un moment a l'altre.

(1) Eduard (2) Josep.

Catalunya ja és lliure!!! Té, ves qui ho diria...

Ha fet la seva aparició la terrible «serp de mar» de tots els estius

EL BE A LA CIBELES

Crònica parlamentària

L'interès de les sessions de les Constitucions ha arribat la setmana passada materialment al punt de dalt. La presència en els passadissos del Congrés de la Lulú, de la Fifi, de la Tilín i de la minoria basco-navarresa ha excitat particularment els ànims.

Tampoc ha passat desapercebuda la presència dels diputats d'Esquerra Catalana. Els parlamentaris arribats darrerament els han volgut conèixer, i hom ha procedit a les presentacions del cas:

- Yo soy el Xirau primero.
- Y yo, el segundo.
- Y yo, el tercero.

Els tres Xiraus han besat la mà de mossèn Basilio Álvarez i aquest, després de regalar-los unes quantes avellanes els ha dit:

—Bien, hijos, bien. Y no sigáis nunca el ejemplo de esa San Blancat, perjuro e impio que se sienta en vuestros bancos.

En veure que els Xiraus confraternitzaven amb un capellà, el comandant Franco, que cada dia parla millor el català,

—En que van muy sucios.

Els tres sabadellenes han entrat, i després de tirar una piula a les cames del senyor Palet i Barba (incident de la guerra terrasso-sabadellenca) s'han ajegut còmodament al banc blau.

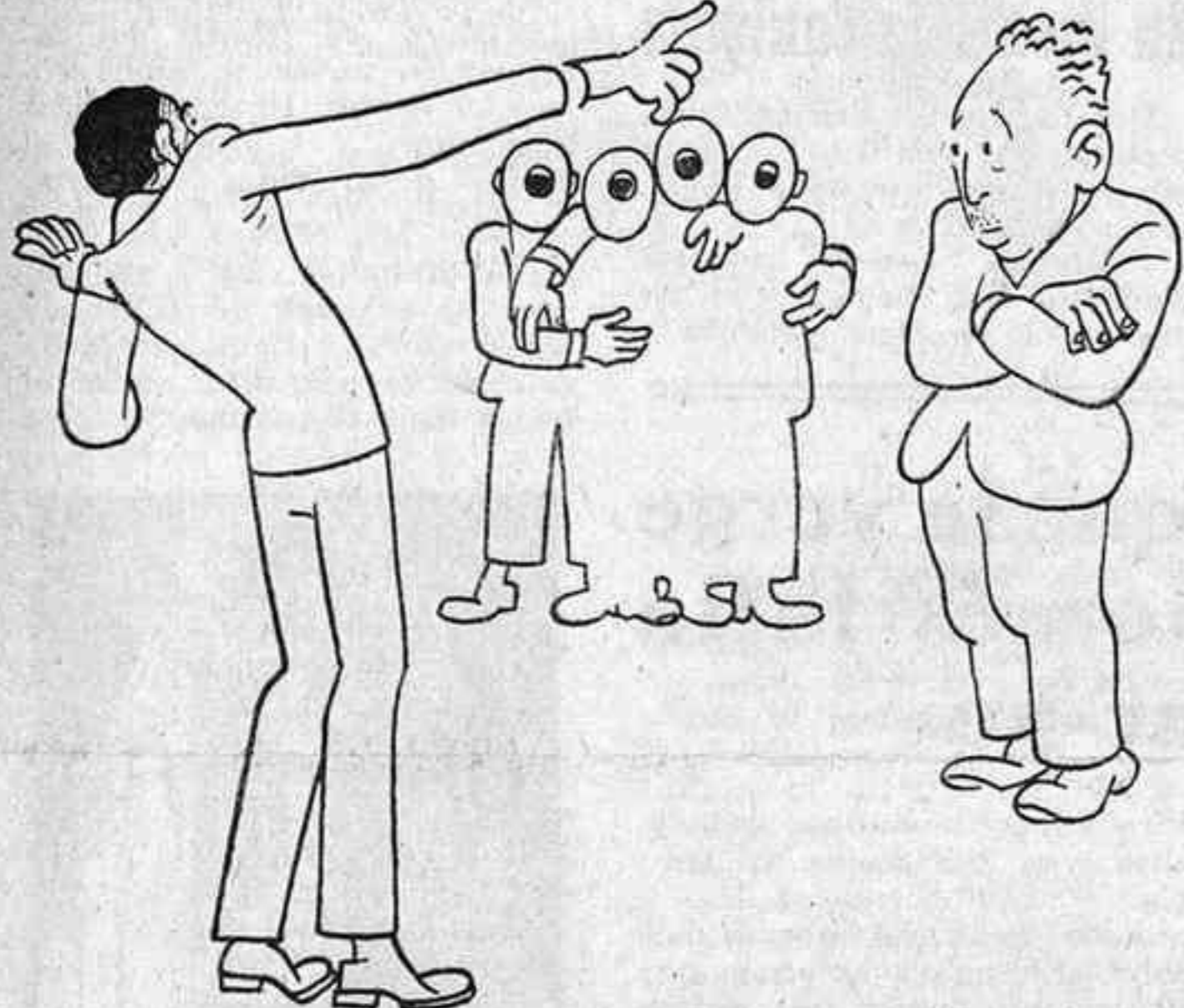
Poc després ha començat la sessió. El senyor Barriobero ha explicat delicades remarques, escarceos i efemèrides sobre les respectives famílies dels ministres. Els vuit capellans diputats que seuen al Congrés, engrescats amb l'oratória de l'ardent republicà, s'han arrencat a cantar, amb veu de xantre:

¡Mi barrio-Bero!
 ¡Mi solo amor!
 Hoy que estás viejo,
 cantas mejor.

L'angelical Sant Blancat, geòlòg dels èxits del seu company, s'ha encarat amb el ministre de la Governació i li ha dit neament:

—Usted, más que un Maurra es un miura, o, más bien, un Maurinez Anido, ebrio de

LA UNANIMITAT

Lluhi. — Si vós feu això, jo me'n rento les mans.
Companyns. — Si vós feu el contrari, jo també me'n rento les mans.

Els altres. — L'Esquerra Catalana acorda rentar-se les mans per unanimitat.

s'ha adreçat, ple d'indignació, al seu inseparable Lluhi:

—Miratelos! Son unos cara-Xiraus!

En aquest precís moment, tres rabassaires de Sabadell que no havien pogut aconseguir invitació per a entrar al Congrés s'han col·locat sota d'un dels finestrals de l'edifici, i han cantat a cor, amb música del Ay, ay, ay:

Asómate, a la ventana, Araguay!

L'Araguay ha tret el morro per una porta i ha preguntat a un uxier:

—Què passa?

—Pues mire: me parece que hay tres diputados de su partido que quieren entrar.

—En qué lo ha conocido?

sangre andaluza, chacal de la reacción y enterrador de aspiraciones proletarias.

En Franco, que no abandona el català per res, ha dit a en Lluhi:

—Lucir, Lucir! Anda, déjame decir alguna barbaridad! Se van a creer que no soy de l'Esquerra...

Però s'ha fet un silenci solemne, trencat només pels roncs dels tres sabadellenes que dormen al banc blau, i en Companyns, s'aixeca i comença el seu magnífic parlament:

—Señores diputados: ahora voy a decir exactamente el contrario de todo lo que pienso.

La resta del discurs els nostres lectors la coneixen millor que nosaltres.

«XENIUS, PIJOAN I C.»

Josep Pla ingressa brillantment a la Corporació

El Sol del passat dimecres publicava un article a primera plana sobre la situació de Catalunya. Aquest article, que no anava signat, acabava amb el següent paràgraf:

En los ambientes políticos catalanes de Madrid más responsables se hablaba ayer, más o menos humorísticamente, del resultado del referéndum, que tendrá lugar en Cataluña el día 2 de agosto, y se hacía observar que las facilidades para votar serán tan considerables, que existe el peligro de que vote más gente que la inscrita en las listas oficiales.

EL BE NEGRE desmentiria la seva fama de periòdic excel·lentment informat si no sapigués que l'autor d'aquest article anònim no és altre que l'admirat Josep Pla, l'il·lustre redactor de La Veu de Catalunya.

L'esmentat article ha produït un efecte immillorable en els medis catalanistes. Tan bon efecte, que en algunes famílies fins s'ha discutit la possibilitat de variar la manera de saludar, d'aquí endavant, al conseqüent periodista Josep Pla.

Es inútil afegir que aquest, per la seva banda, ha rebut mant telegrama de felicitació dels senyors Marisillach, Luca de Tena i Baró de Viver. La societat «Xenius, Pijoan i Cia», tan sòlidament reputada a Catalunya, ha cregut que havia arribat l'hora d'obrir fraternalment els braços al brillantíssim Josep Pla. I aquest, no cal dir-ho, s'hi ha llançat de cos i ànima, després d'assegurar-se, com a mesura elemental de precaució, que el sopar d'aquell vespre estava pagat.

'PER DISCIPLINA FINIS A LA MORT'

Melodrama municipal en tres actes de la sessió anterior, refosos en un

L'escena representa el saló del Nou Consistori o de la ciutat de Reina Regent. Hemicle d'escòns practicables; presidència practicable; campaneta no gaire practicable. Tot és de bulto. A mà dreta de l'uxier de torn, la tribuna dels taxistes; a mà esquerra del mateix uxier, la tribuna dels periodistes; asseguda a la presidència, una presidència simulada. Assseguts a la tribuna dels taxistes, uns taxistes exagerats; asseguts a la tribuna dels periodistes, uns periodistes atenuats. Secretaris, taquígrafs, taquígrafes, funcionaris i altres objectes d'escriptori.

El rellotge marcarà les vuit, però seran les sis. Aquest truc és una mica difícil, però la bona voluntat de l'uxier que fa d'espectador hi supleix.

El president simulat, que fa veure que és l'alcalde, però no és més que un doctor aiguader, fa veure que toca la campaneta, i suposa que comença la sessió.

Tot seguit els taxistes exagerats fan «Aaah!» i es mengen un regidor de la Lliga. El president fa veure que vol tocar la campaneta i es passa al

Despatx Oficial

El Consistori fa veure que s'assabenta que setze pobles han demanat l'expulsió dels jesuïtes, i el Dr. ARMENGOL DE LLANO, regidor de l'Esquerra, es lamenta que siguin tan pocs, ja que quan ell va proposar al Col·legi de Metges que es constituís en Associació per als Exercicis Espirituals, creia que els resultats serien més brillants.

EL DR. AIGUADER. — ¿Enterats? Enterats! (A part al se-

nyor Pere Comes:) ¿De què es tracta?

EL SR. PERE COMES. (Li explica de què es tracta.)

EL DR. AIGUADER. — ¿Què em diu ara, sant cristià!

Es passa a l'Ordre del Dia, o sigui, al desordre de cada dia.

Es comença a llegir dictàmens.

UN TAXISTA. — Demano la paraula.

EL DR. AIGUADER. — Té la paraula un taxista.

TOTS ELS TAXISTES. — ¿Es que se'n vol afanar el nostre dictamen?

EL SR. CASANOVES. — Com que els dictàmens que hi ha abans no interessin més que a la ciutat, demano que es passi tot seguit al dictamen que interessa a tots els taxistes.

EL DR. AIGUADER. — Això és saber portar els debats.

EL SR. CASANOVES. — Doncs, dona'm la vara.

EL DR. AIGUADER (ensenyant la mà estesa). — Què són això?

EL SR. CASANOVES. — Dits.

EL DR. AIGUADER. — Doncs, quan te la donaré, ja estaran podrits.

EL SR. PELLICENA. — Demano la paraula.

EL DR. AIGUADER. — Té la paraula el que l'ha demanada.

(Al Sr. Casanoves:) Qui és?

EL SR. CASANOVES. — El senyor Pellicena.

EL DR. AIGUADER. — Ah, ja!

EL SR. CABRÉ. — Jo presento una esmena a les bases dels vachis del senyor Taxier.

EL SR. VACHIER. — Jo també en vull presentar, i si no me'n deixen presentar, anirem a òsties.

ELS TAXISTES. — Molt bé, Vachier. (Aplaudiments i crits de «viva la Pepa!».)

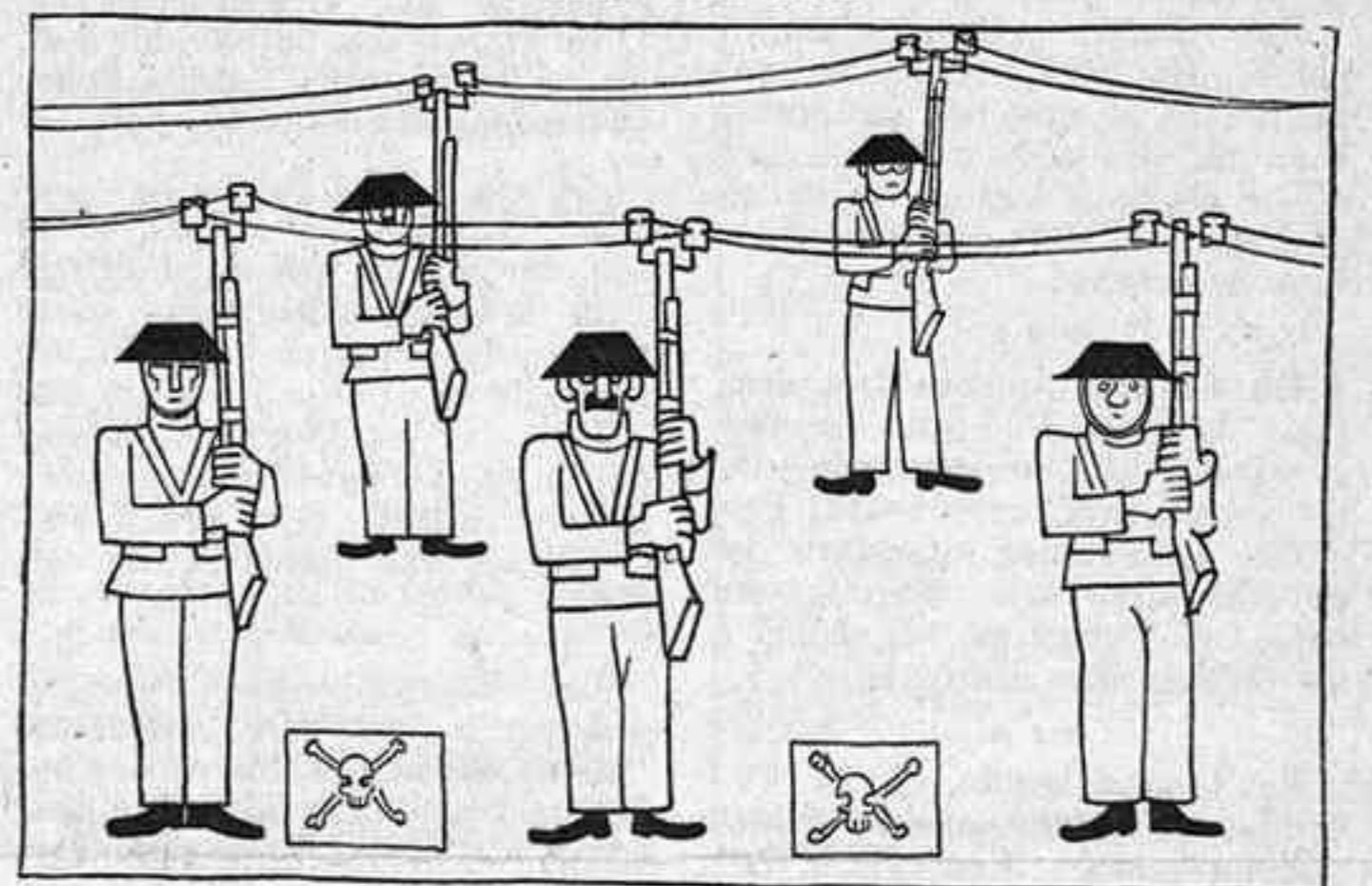
EL PRESIDENT. — Ja! ja! ja! (Cargolant-se.)

EL SR. CASANOVES. — ¿S'aproven les bases del senyor Cabré, dic, del senyor Vachier?

EL PRESIDENT. — S'aproven.

EL SECRETARI. — Ara hi ha uns dictàmens que agradaran molt als senyors regidors. Es tracta de la rescissió dels contractes de les companyies d'aigua, gas i electricitat. Com que no hi ha altres companyies d'aigua, gas i electricitat que les companyies d'aigua, gas i electricitat, s'hauran de fer nous contractes amb les companyies d'aigua, gas i electricitat. En aquests casos el protocol de la casa estableix que s'assenyali una ratlla a la qual es posaran en fila els senyors regidors, i al toc del xiulet del cap de la Guarda Urbana, senyor Ribé, sortiran els senyors regidors a veure que arriba primer a fer proposicions enginyoses a les companyies d'aigua, gas i electricitat. Sempre s'ha fet així, i seria una llàstima que es perdés la tradició.

COSES DEL DIA

La nostra xarxa telefònica, única al món

EL SR. PELLICENA. — Voldria clavar una cossa al cul del senyor Vachier.

EL SR. VACHIER. — ¿Què haig de fer?

EL SR. CASANOVES. — Parar, home, parar!

(El Sr. Pellicena li venta tres cosses al cul.)

EL SR. CASANOVES. — Protes-to dels procediments antiparlamentaris de la Lliga. Això és indecent i no pot fer-ho més que el darrer puntal de la monarquia. Vostè havia demanat permís per una cossa i n'ha ventades tres.

EL SR. PELLICENA. — Protes-to que se'm digui darrer puntal.

EL SR. SAGARRA. — Jo no he estat mai monàrquic.

EL SR. CABRÉ. — Jo vaig ésser destituït perquè no em vaig aixecar quan tocaven la Marxa Reial. Jo també vaig patir...

EL SR. CASANOVES. — Farsants! Aquí no ha patit ningú més que nosaltres. Som els fa-quirs més faquirs!

UN TAXISTA. — I les bases?

EL SR. SOLÀ I CANIZARES. — Jo també voldria clavar una cossa al cul del senyor Vachier. Si un regidor hi té dret, un altre també n'hi té.

EL SR. VACHIER. — ¿Què haig de fer?

EL SR. CASANOVES. — Parar, home, parar!

EL SR. VACHIER. — Ara que ja he parat, parlarem dels meus taxistes.

ELS TAXISTES. — Ei, tu, en tot cas, tu ets el nostre Vachier.

(Es comença la discussió de les bases.)

EL SR. CABRÉ. — Jo ho vull esmenar tot.

EL SR. VACHIER. — Està molt bé.

ELS TAXISTES. — Nooo!

EL SR. VACHIER. — Doncs, està molt malament.

EL SR. CASANOVES (a les minories). — Han de tenir en compte que nosaltres governem i, com que governem, podem agafar la vachier per allà on ens sembli. Hem fet la revolució i la revolució és la revolució. O, ¿què és el que us havíeu cregut?

EL SR. SAGARRA. — Prego al senyor Casanoves que baixi de cavall; nosaltres anem a peu i no el podem seguir.

EL SR. CASANOVES. — Vosaltres sou els darrers puntals de la monarquia.

TOTS ELS REGIDORS (a cor). — Per nos-al-tres no es per-drà, per-què hem vin-gut a ad-minis-trar els ne-go-cis de la ciu-tat.

ELS REGIDORS D'ESQUERRA. — I a fer la revolució, que ja és dir prou.

Precs i preguntes.

EL SR. PELLICENA. — Jo desitjaria clavar una altra cossa al cul al senyor Vachier.

EL DR. AIGUADER. — Clavi... (El Sr. Pellicena la hi clava.)

EL SR. SAGARRA. — Jo desitjaria clavar una cossa al cul al senyor Vachier.

EL DR. AIGUADER. — Clavi... (El Sr. Sagarra la hi clava.)

EL SR. CABRÉ. — Jo desitjaria clavar una cossa al cul al senyor Vachier.

EL DR. AIGUADER. — Clavi... (El Sr. Cabré la hi clava.)

EL SR. SANTAMARIA. — Jo voldria clavar una cossa al cul al senyor Vachier.

EL DR. AIGUADER. — Clavi... (El Sr. Santamaria la hi clava.)

EL SR. JOVÉ. — Jo desitjaria clavar una cossa al cul al senyor Vachier.

EL DR. AIGUADER. — Clavi... (El Sr. Jové la hi clava.)

EL SR. GIRALT. — Jo, senyors, encara que la meua minoria ha votat amb la majoria, i per això mateix, desitjaria clavar una cossa al cul al senyor Vachier.

EL DR. AIGUADER. — Clavi... (El Sr. Giralt ho fa.)

EL SR. SOLÀ I CANIZARES. — A mi ja m'agradaria, ja, de clavar una cossa al cul al senyor Vachier, però si no és possible les dues cosses, voldria clavar-ne una al cul del senyor Vilalta.

EL SR. VILALTA. — Protes-to del procediment antiparlamentari. Jo sóc amic de tothom. Jo era lerrouxista, després em vaig fer dels de la Portaferrissa, una setmana abans de les eleccions era de la Dreta Republicana, i ara sóc de la majoria que governa la ciutat.

EL SR. CASANOVES (energic). — I perquè sou de la majoria que governa la ciutat, per això mateix heu d'observar més que ningú la disciplina del partit. Pareu el cul!

(El Sr. Vilalta para el cul i el Sr. Solà i Canizares li clava una cossa. Aplaudiments frenètics dels taxistes.)

I no havent-hi més assumptes per tractar, el President aixeca la sessió. Són les quatre de la tarda de l'endemà.

MOLT

L'actor Cu-cumelles, el qual tinguérem el gust de presentar als nostres lectors en el passat número, és el mateix que la temporada passada treballava amb la companyia que va fer els Tenorios al Goya.

L'actor Cu-cumelles va tenir un disgust d'aquells que de vegades porten a la sepultura quan va veure que no li donaven a ell el paper de Don Juan, sinó que l'encarregaven a l'actor Cabré.

Aleshores, en Cu-cumelles va concebre un truc genial. Cada dia es penjava al telèfon del primer bar que trobava i des d'allà, imitant una veu femenina, telefonava al Goya: «Es el Goya?... ¿Dan el Tenorio esta noche?»

—Pues bien; reservame un palco.

—Supongo que el Don Juan lo hará, naturalmente, el señor Cumallas...

—Ah, no? Me dice que no? ¡Y ahora! Pues nada de lo dicho: no quiero el palco.

El senyor Cu-cumelles abandonava la cabina, positivament indignat.

¿Què preparen els autors per la pròxima temporada?

Els diaris, aviat, n'aniran plens. El Be Negre, no cal dir-ho, és el més ben informat, i en tal dia com a vui ja pot oferir als seus lectors un avenç de l'activitat dels nostres escriptors dramàtics.

En Sagarra prepara tres drames. L'acció d'aquests drames es desenrotlla, respectivament, als segles XVII, XVIII i XIX. Les obres esmentades ofereixen la novetat que són escrites en vers, que guanyen els bons i els dolents són castigats.

Per la seva banda, Carles Soldevila, no volent quedar endarrerat en aquesta fuga vers la novetat que ha emprès el seu company de lletres, escriu una comèdia molt distingida en la que els actors, al primer acte, prenen te, al segon, juguen al tennis i al tercer, porten smoking.

Si les senyores del Conferència Club la van a veure, de segur que els agrada.

Millàs Raurell aprofita la meravellós font d'informacions que li facilita el seu càrrec a la Generalitat per escriure un drama, que d'aquí uns quants anys serà històric, el qual es titula: Com vaig dictar l'Estatut als senyors Carner i Corominas.

L'acció es desenrotlla, naturalment, a Núria, i el teló cau en el precís moment que els senyors Carner i Corominas finquen el cap a l'olla. Amb aquest final efectista, Millàs Raurell continua feliçment la seva tradició dramàtica, que consisteix, com tothom sap, en acabar els actes en el precís moment que es planteja la situació de compromís.

El senyor Avelí Artís prepara una obra molt rebona, de la qual se'n faran tres representacions justes, i un sainet molt dolent, el qual tindrà un gran èxit.

Pompeu Crahuet, prosseguint la seva profitosa campanya pro-teatre català, d'aquests darrers anys, no escriurà cap comèdia.

En canvi, Gastó A. (ah!) Mantua, convençut d'haver trobat definitivament la clau de l'èxit teatral, intenta, pel que sembla, amb bona fortuna, d'acabar de perdre el poc que sap de llegir i d'escriure.

En aquestes condicions, no cal dubtar que la seva pròxima estrena del Romea constituirà un èxit ressonant.

I l'Alfons Roure, gelós de la bona estrella d'en Mantua, es proposa contractar el més jove dels nois de l'Asilo Naval perquè li escrigui els drames. Ell els corregirà i en treurà el poc sentit comú que tingui i si ni així triomfa a l'Espanyol, es dedicarà, definitivament, a la cria de canaris.

Hom espera amb ànsia aquesta data d'or per al teatre català.

L'Amichatis escriurà una obra sobre un argument que li va

contar en Lluís Capdevila, i aquest, per la seva part, n'escriurà una altra sobre un argument que li va contar l'Amichatis.

Com que tots aquests arguments, en definitiva, seran originals d'un autor francès, la sang de la polèmica que s'entaularà no arribarà al riu.

Complint el protocol obligat de tot bon empresari de revistes, el que hi havia a Talia ha guillat sense pagar la companyia.

Amb aquest motiu, ha rebut efusius telegrames de felicitació dels senyors Gibert, Blanca i Sugranyes.

EL BE INSTRUCTIU

ZOOLOGIA

El Lleó.—Li diuen Felis-Leo, però ell no ho sap pas. Els lleons més coneguts, són els de l'Atlas i els del Parc.

Però encara que siguin coneguts davant de gent, dissimulen.

També és molt conegut Lleó XIII.

El Tigre.—Es parent del lleó. És de la mateixa família, però ja fa temps que no es fan.

La Girafa.—La Girafa té el seu cap a set metres d'altura. Fins ara, no s'ha pogut saber per quina raó aquest quadrúped havia de tenir el cap tan amunt. Un savi explorador, després de llargs i conscienciosos estudis, ha esbrinat, que era a causa de la gran llargària del seu coll.

La Cigonya.—Es un ocell que per a dormir, es sosté, solament damunt d'una de les seves potes, l'altra la té amagada sota l'ala. La raó del dormir sostinguda solament per una de les seves cames, és perquè si l'arronçés, com l'altra, es trencaria la nou del coll.

El Gavial.—El gavial és una mena de cocodril, tan semblant amb aquest que gairebé s'hi confon. El gavial no ataca a l'home, però com que s'assembla tant al cocodril, a vegades ell mateix no es recorda de la diferència.

L'Ostra.—D'aquest animalet, no en sabem gaires coses per ésser d'un caràcter molt tancat.

El color dels taxis

El doctor Aiguadé (don Jaume) que sol presidir les nostres sessions municipals i que—segons rumors—és alcalde de Barcelona, va rebre dijous passat una comissió de fabricants de color vermell, els quals consideren injusta la preferència de que ha estat objecte el groc. Un d'ells, maliciosament, ha insinuat fins i tot, que el marit d'una cosina de la dida del ciutadà Va-chier (consulteu a qualsevol diccionari francès la significació d'aquesta curiosa paraula composta) tenia abassegada una gran partida de color groc.

Altrament, no podria explicar-se com un home tan furiosament esquerrà com el ciutadà Taxier (com l'anomena el lligaire Chabrier) hagi triat precisament l'avorrit color groc i no el roig o el negre.

Altres versions diuen que el senyor Watxer és propietari a mitges d'un taxi precisament pintat de groc; però el que és això sí que no és veritat perquè és mentida.

A cadascú el seu

Contestant a insinuacions que han circulat aquests darrers dies amb motiu de qüestions municipals, Sant Jaume ens trameta una molt atenta carta que no publiquem per no molestar els devots, en la qual ens prega que fem constar que ell no ha estat mai patró dels ases; que aquest negociat pertany de temps immemorial, com tothom sap, al seu col·lega Sant Antoni.

Queda complagut.

“Mirra”... i no em foquis o el 30-40 HP. del germà Gassol

Fera temps que els admiradors del germà Ventura Gassol havíem arribat a mig oblidar que era poeta. Prou dèiem el poeta Ventura, el poeta Gassol, el germà poeta i altres delicades expressions per l'estil, però, de fet, en dir poeta, no vollem pas significar precisament que en Gassol fes versos. Però vet ací que ara, el germà polític d'en Puig i Ferrater ha publicat un llibre: Mirra.

A la fi; ja no en dubtava; en Ventura Gassol no sols és un poeta, sinó que ha escrit un llibre de versos.

Jo no obro els llibres de versos pel començament. Els obro pel mig. És una mania; penso que el tall rodó o la mitjana deuen ésser al mig i que els millors versos també són al mig del llibre; l'obro, doncs, pel mig i em trobo amb:

Els dos cavalls
El títol em va agradar i de

El germà Ventura

seguida em vaig posar a llegir: *Cavall blanc, cavall foll, cavall meu*

Com que vaig patir una mica per pronunciar-ho, vaig fer-me un massatge a la llengua i... altra vegada:

Cavall blanc, cavall foll, cavall meu

Res, no em surt. És massa difícil, però tornem-hi: *Cavall blanc, cavall foll, cavall meu*

Al cap de mitja hora ja em sortia tot seguit i vaig poder continuar: *Cavall blanc, cavall foll, cavall meu*

que aquest vent, que aquest cel, que aquests núvols em fan ge-

lucós
Aci vaig haver d'interompre, perquè em vaig quedar cates- quejant: que aquest, que aquest, que aquest...

Ja veuen vostès que tot això és molt bonic. Bé; seguim: *Que tot corre, tot vola i tot*

[brunz damunt meu]
Aquest damunt té molta intenció, després es veurà. Ara tornem amb els cavalls:

Cavall d'anells, cavall de Déu.

Dos cavalls més, això sí, dels que entrebanquen la llengua; i... ai! Déu ens regard d'una equivocació al final d'aquest vers.

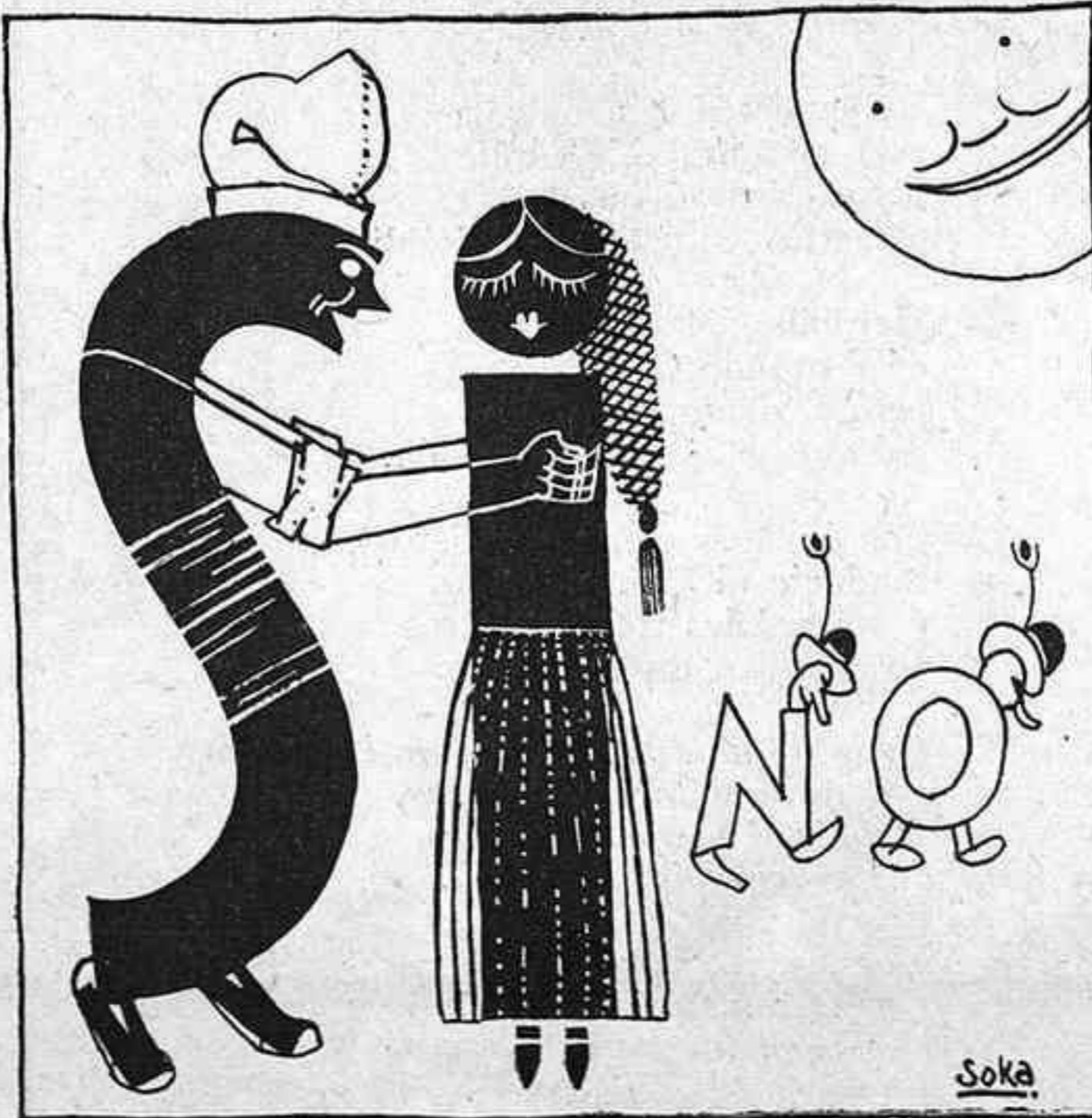
I seguim, que no hem acabat de patir: *Cavall blanc, cavall foll, cavall meu*

Eh! no es creguin que siguin els mateixos del començament. No. Són uns altres, perquè aquesta és la segona estrofa en la que també hi ha:

Cavall d'anells...

i l'altra que no m'atreixeix a repetir per por de dir un disbarat.

Entrem a la tercera estrofa:

L'ÚLTIMA DECLARACIÓ

Cavall blanc, cavall foll, cavall meu

Jo no sé per què la poesia es titula «Els dos cavalls»; en porto comptats almenys trenta.

Després ja no és un cavall; és un *Genet blanc, genet foll, genet meu*

I ací el poeta pregunta ingènua-ment: *A on sóc?*

Jo no ho sé, però amb tanta cavalls pot ésser a la quinta... Avinguda de Nova York.

En aquesta poesia hi ha una c-3a molt remarcable. Quatre paraules en lletra cursiva distribuïda en diferents versos: *Damunt, entorn, davall i dintre.*

Ara ve l'estrofa final, que és la millor; comença, per a variar, amb: *Cavall blanc, cavall foll, cavall meu*

I després de dir-nos el poeta que es podreix, li diu al cavall: *Si tu també sentis Déu,*

Amb quin esclat de joia us cri-uria

El primer vers tracta el cavall de tu, sense compliments; però en el segon ja el tracta de vos; ja li fa respecte.

Bé, acabem: *...De joia us cridaria: au! au! au!*

Que el camí és ample, i el cel,

Jo crec que aquesta última estrofa podia millorar posant-hi un gos, que fa molt bonic darrera el cavall; així quedaria: *Au! au! au!*

Que el camí és ample i el cel [blau]

Guau! Guau! Guau! Guau!

Tenim millor que la verge d'Ezkioga: Només falta explotar-ho

Que se sàpia, la Verge d'Ezkioga no ha fet encara cap miracle. Per ara, les seves aparicions no passen d'ésser una simple presentació. Els seus pe- legrins no poden posar al seu haver més que desmaís i en- surts i algun «bocadillo» esca- dusser a l'hostal pròxim. I no obstant, els autos, les sabates, les espardeyes i altres vehi- cles no fan altra cosa que por- tar gent i més gent a Ezkioga; per poca aigua que hi ha- gi—si no és aigua de font po- drà ésser de pluja—no trigarà a haver-hi un balneari. Això, naturalment, si la Verge de Lourdes no s'hi oposa, que tot podria ésser.

A casa nostra, en canvi, estem més per feina positiva; els sants no fan exhibicions, però fan favors. Podrien parlar molts matrimonis feliços i molts sol- ters que no han arribat a ésser infeliços, de l'eficàcia de Sant Josep de la Muntanya, i podrien parlar moltes persones piadoses de la de Sant Josep Oriol. Sant Josep Oriol, i no ho diu ningú, fa, a més a més, conversions notabilíssimes i grà- cies a això té l'església que té.

Heus ací un motiu de reflexió i un exemple per la Sagrada Família. ¿Quan es decidirà a començar de fer miracles? Les

persones caritatives no esperen altra cosa per acabar el temple.

Sant Josep Oriol ha estat més hàbil. Ell no va pel xanquet; ell va directament als peixos grossos i, ¿voleu un peix més gros que el senyor Pich i Pon?

El senyor Pich i Pon, aquest ci- devant heretjot de mala mena, és ara un fervent feligrès de Sant Josep (de l'Oriol, s'en- ten) perquè el va tractar d'a- mic en una ocasió memorable.

No cal sinó anar a l'Arxiu Municipal de la Ciutat de deu a dotze del matí i demanar la col·lecció de les «Fulles Domi- nicals». A la del diumenge cor- responen hi trobareu el se- güent edificat exemple:

«Assistent a l'enterrament d'una persona de la família d'un amic, un conegut indus- trial rèprob i contumaç, tingué la immensa fortuna que se li posés al costat un virtuós sa- cerdot. Parlant, parlant, com es fa en aquests actes, la conversa va recaure sobre la situació fi- nanciera de l'industrial.

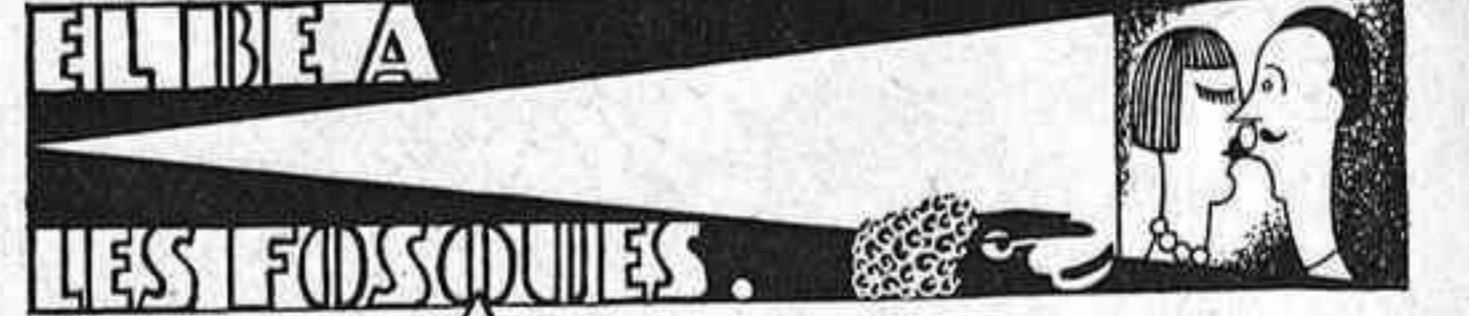
«Aquesta, era horrorosa; es trobava abocat a la bancarrota i no hi havia barana.

«—¿Per què no promet pagar un altar a l'església de Sant Josep Oriol?—insinuà el virtuós sacerdot. I afegí:—En molts casos com el de vostè això ha estat d'una eficàcia sor- prenent.

«Impellit per la seva situació financiera abocat a una bancar- rota sense barana, més que no pas per fe, l'industrial rèprob i contumaç va prometre. I mireu el que són les coses, Sant Jo- sep Oriol sense mirar aquestes petites coses, que l'industrial no va tenir més remei que pagar bit- llo bitllo.

«I bé sabia el que es feia Sant Josep Oriol! Perquè tot- seguit l'industrial rèprob deixà d'ésser un industrial rèprob per tornar-se un industrial devot, i avui el podreu trobar fent una visita diària als 56 (cin- quantu-sis) altars de l'església.

«I el que és més: les accions piadoses segueixen com les ci- reres. Home de negocis activis- sim, l'industrial devot, ci- devant rèprob, no tenia temps de fer la visita i una inspiració de Sant Josep Oriol li inspirà una idea: el reclinatori de mà, que consisteix, com diu la paraula, en un reclinatori amb unes rode- tes, semblant a les carretilles que a les estacions serveixen per carretejar els baguls, però ricament tapissada. L'industrial

Se anuncia el matrimoni de Mary Brian, una de las incan- sables de Hollywood, con Jack Oakie.

I a nosaltres, plim!

Les seccions de cinema als periòdics en arribar aquesta è- poca estival fan més pena que les pròpies sales dels cinemes. Veieu, per exemple, el que escriu La Noche.

Desde hace unos días el calor en Joinville se ha hecho verda- deramente insoportable. Los ar- tistas, aconsejados por su direc- tor, se ven obligados a refugiarse en el jardín bajo la sombra fresca de los árboles, consu- miendo gran cantidad de refres- cos y helados.

Ja ho saben, doncs, els nos- tres lectors. A Joinville hi fa calor i els actors prenen re- frescos i gelats.

O sigui exactament igual que passa a tot arreu, encara que no sigui a Joinville i els aca- lorats no siguin actors.

I llegim, també a La Noche: Gloria Guzman nos comunica que pasará unos días de des- canso en Londres donde tiene u- nos parientes a quienes desea ver.

Ai caram, caram! Doncs si

En Pich i la canícula

Durant aquells dies de calor, és fama que en Pich i Pon va dir, a la torre que té a Calde- tes, aquesta frase:

—Aquesta calor és impròpia d'aquests dies. Sembla que hà- gim entrat en plena caligula.

En Pich i la canícula

Durant aquells dies de calor, és fama que en Pich i Pon va dir, a la torre que té a Calde- tes, aquesta frase:

—Aquesta calor és impròpia d'aquests dies. Sembla que hà- gim entrat en plena caligula.

que, vaja, que vol que li digui, ara, jo...

Fragment d'interviú: Roberto Rey calla, piensa, sonrie y acaba...

Escolteu—dit sigui entre nos- altres—: I si ho deixéssim cor- rer de parlar de cinema per a- questa setmana?

Fet?

Fet!

L'AGNUS DEI.

Dijous vinent serà subhasta- da a la Sala Parés la magní- fica col·lecció d'«ex-votos» de la Reial Església de la Bonanova. Amb el producte resultant se- ran adquirides tres boniques i- matges de cartó-pedra per als al- tars laterals i una torreta a Sant Gervasi que serveixi de dispensa als vicaris de la parrò- quia que ara han de viure de qualsevol manera.

Catòlics! si us sobren sis pà- fies, adquiriu de pressa «Los gladiadores de Cristo» del ca- nonge Beniuariaguel, amb prò- leg del doctor Tejedor, dedicat especialment—el pròleg, no el doctor—a les Filles de Maria.

Per divendres, dia 5, es con- voca el sindicat de Filles de Maria: tema a tractar, vaga de mantellines caigudes, contra el rector de Santa Anna.

No, dona, no es tracta de cap miracle. És que en vista de com s'es- tan posant les coses, se'ns ha decla- rat en vaga de braços caiguts.

Accedint a les peticions de nombrosos fidels nudistes, l'Il- lustríssim senyor Bisbe ha dis- posat que els sigui habilitada la capella de Sant Sever, de sis a dos quarts de set. Oficiarà Mossèn Camprubí, conegut fi- lantrop, amb la prohibició ex- pressa de llevar-los-hi la pell, que és l'únic que resta als nu- distes.

Serà considerada immoral qualsevol persona vestida.

El nostre amic doctor Vicenç Torredabella ha donat a llum un robust nebot.

Tant el nebot com mossèn Torredabella segueixen en per- fecte estat de salut.

Sigui l'enhorabona.

devot es fa passejar d'aquesta manera cada tarda d'altar en altar per un mossó d'estació redimit.

Nota: Les carretilles-reclina- toris, ricament tapissades es venen a la Casa Subirana a preus convencionals. Amb l'adi- tament de pica d'aigua beneïta i rosaris adjacents, l'equip so- freix un petit augment.

El protagonista de l'edificant exemple és, no cal dir, el senyor Pich i Pon. I ara preguntem nosaltres: ¿Per què permetre que un fet d'una tan gran im- portància quedi reduït a les pà- gines minúscules d'un setmanari devot? ¿No mereix del senyor Pich i Pon, propietari de dos diaris, «El Dia» i «La Noche», d'un setmanari, «La Calles», i d'una revista, el «Boletín de la Cámara de la Propiedad Urba- na», l'atenció i la propaganda necessàries per fer d'aquest fet, importantíssim per la devoció i pel prestigi econòmic de Cata- lunya, una atracció turística més per a la nostra terra?

El senyor Màrius Aguilar té la paraula.